

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 637

гр. София, 07.03.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в закрито заседание на седми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Елена Тахчиева
Кристина Филипова

като разгледа докладваното от Кристина Филипова Въззивно частно гражданско дело № 20221000500534 по описа за 2022 година

С протоколно определение от 12.11.2021 г. по гр.д. № 7071/18 г., СГС, е спряно производството по делото до приключване *с влязъл в сила съдебен акт* на гр.д. № 9912/19 г. (СГС, I-8 с-в).

Срещу определението е депозирана частна жалба от Е. В. П., в която се сочи, че по настоящото дело и ищецът, и ответникът искат да установят права върху спорния имот въз основа на давностно владение, в каквато насока са разпитвани свидетели. Счита, че съдът следва да обсъди само събраните доказателства по същество. Подчертава, че по соченото за преюдициално гр.д. № 9912/19 г. се разглежда действителността на сделки, по които не са страни ищецът и ответникът. Моли да се отмени определението за спиране.

Ответникът М. Н. М. оспорват жалбата, като излага подробни съображения за споровете между страните в други производства.

Съдът след като се запозна с данните по делото намира следното от фактическа и правна страна:

Производството пред СГС е образувано по искова молба на Е. В. П., предявена срещу М. Н. М. с искане да се признае, че ищецът е собственик на апартамент на ул. Кирил и Методи № 72, ет. 2, с площ от 136 кв.м. Твърди, че сключил предварителен договор за имота с В. И. Г. на 23.04.2007 г., платил цената от 50 000 евро, но след това установил, че за имота има вписана искова молба от 16.03.2006 г. Сочи, че от датата на предварителния договор владее

имота като свой и тъй като до датата на образуване на делото (8.06.2018 г.) е изтекла придобивна давност моли да се признае за собственик на жилището.

По делото е присъединено производството по гр.д. № 14384 от 2020 г., къде е предявен иск от М. Н. М. срещу Е. В. П., като в това производство М. е заявил, че е получил имота в наследство от вуйчо си А. И., а прехвърлителните сделки от последния са били обявени за недействителни. Ето защо М. е заявил ревандикационни претенции спрямо ответника П., като счита, че имотът е останал в наследството на И..

Страните не спорят, че с решение № 44 от 22.07.2019 г. по гр.д. № 4294/18 г., ВКС, III ГО, е отменено на основание чл. 304 ГПК решение № 100 от 8.05.2018 г., гр.д. № 1737/17 г., ВКС, IV ГО, както и решение № 170 от 17.01.2017 г., гр.д. № 24/16 г., САС, и решение № 2818 от 29.04.2015 г., гр.д. № 2152/07 г., СГС, в частта на произнасянето по предявените от А. И. против И. В. искове по чл. 29 ЗЗД и чл. 42, ал. 2 ЗЗД. Няма спор, че след отмяната при връщане на преписката в СГС е образувано гр.д. № 9912/19 г., I-8 с-в, и при служебна проверка (*поради липса на изискани и налични по делото на актуални данни за хода и предмета на преюдициалния спор*) се установява, че делото е обявено за решаване на 24.02.2022 г., но по същото няма постановено решение.

При така очертаната фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Обжалваното определение е постановено при условията на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, според който производството по делото се спира, когато в същия или в друг съд се разглежда дело, решението по което ще има значение за правилното решаване на спора.

От събраните и служебно установени данни е видно, че в производството по гр.д. № 9912/19 г., I-8 с-в, се разглеждат искове, с решението, по които ще се установи дали А. И. е извършил валидно упълномощаване за продажба на собствения му имот. Ако се установи, че такава упълномощителна сделка не е породила правните си последици, респ. продажбата на имота също не е постигнала вещно-прехвърлителен ефект, то ще следва да се приеме, че имотът не е напуснал патримониума на А. И., респ. е част от наследствената му маса. Именно това е твърдението на ищеца по присъединеното гр.д. № 14384/20 г. Това обстоятелство е от значение за ревандикационната

претенция на М.М. (ответник по гр.д. № 7071/18 г.), който твърди, че е собственик на спорния апартамент поради наследяването му от А. И.. Разгледани в тази последователност претенциите безспорно се оказват във взаимна зависимост, като спорът по гр.д. № 9912/19 г. е с преюдициално значение за обединените гр.д. № 7071/18 г. и гр.д. № 14 384/20 г. Вярно е, че за осъществяването на владението, което е предмет на разглеждане по основния иск (предявен от Е.П. срещу М.М.) са релевантни само обстоятелствата относно корпуса и анимуса на ищеца, респ. наличие на факти, обуславящи спиране и прекъсване на теченето на давността, но съдът дължи произнасяне по всички съединени искове (в това число и насрещни), поради което цялото производство следва да бъде спряно, доколкото не може да бъде преустановено развитието на процеса само частично.

Поради казаното следва да се приеме, че са налице предпоставките по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК за спиране на гр.д. № 7071/18 г., до влизане в сила на краен съдебен акт по гр. д. № 9912/2019 г., СГС, I-8 с-в. Ето защо подадената частна жалба срещу определението за спиране следва да се отхвърли.

Водим от горното, Софийски апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба на Е. В. П. срещу протоколно определение от 12.11.2021 г. по гр.д. № 7071/18 г., СГС, с което е спряно производството по делото до приключване *с влязъл в сила съдебен акт на* гр.д. № 9912/19 г. (СГС, I-8 с-в).

Определението подлежи на обжалване пред ВКС в 7-дневен срок от уведомяването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____